

1 Guidede Gallerivandring Efterår 2025 – Vesterbro + Frederiksberg Brigade Gallery, Hannemann Galleri og Galleri Bo Bjerggaard

Brigade Gallery, Petra Cortright - *Soft stone under heaven exceeded trial period*

Petra Cortright (f. 1986, USA) arbejder med skabelse og manipulation af digitale filer og redefinerer det nutidige maleri ved sømløst at bygge bro mellem det digitale og det fysiske. Hendes kompositioner eksisterer lige så naturligt på et lærred som på et billboard på Times Square.

Ved hjælp af forbruger- og virksomhed software bearbejder Cortright fundne billeder og overlejrer dem kontinuerligt med digitale penselstrøg. Hun skaber kompositioner, der skildrer en abstrakt naturverden – blomstrende marker, mørke skyer og endeløse havlandskaber – ofte placeret i flere rammer eller arkitektoniske gitterstrukturer. Disse komplekse digitale værker materialiseres derefter som fysiske værker, trykt på anodiseret aluminium, lærred og glittet papir.

Resultatet er værker, der på én gang fremstår dynamiske og sammensatte, men samtidig falder til ro som harmoniske, enkle og æstetiske – i tråd med Cortrights insisteren på, at skønhed i sig selv kan være målet.

Som en central skikkelse i *Post-Internet*-kunstbevægelsen i midten og slutningen af 2000'erne fik Cortright først opmærksomhed gennem sine YouTube-videoer og onlineudstillinger, før hun udvidede sin praksis til de særegne, digitalt bearbejdede malerier, hun er kendt for i dag.

I *soft stone under heaven exceeded trial period* afslører Petra Cortright (f. 1986, USA) en række nye landskabsmalerier: bjergkæder, der opløses i havlandskaber, blomster, der klamrer sig til stejle klippeskråninger, skyer, der ruller ud mod uendelige horisonter. Værkerne er forankret i maleriets formelle sprog, men gennemsyret af skærmens æstetik. Med udgangspunkt i sit enorme arkiv af fundne billeder, hentet fra internettets stadigt voksende landskab, bruger Cortright det indsamlede materiale som sin maling – hvert penselstrøg bliver omhyggeligt tilføjet, lag på lag, foldet ind i de endelige kompositioner.

Cortright studerede billedkunst på Parsons School of Design, The New School, New York (2008). Hendes værker har været udstillet på betydningsfulde institutioner som Walker Art Center, Hammer Museum og Whitechapel Gallery, og de indgår i samlingerne hos bl.a. MoMA (New York), Pérez Art Museum (Miami), LACMA (Los Angeles), Hammer Museum (Los Angeles), Moderna Museet (Stockholm), Ny Carlsbergsfondet og flere andre. Hun bor og arbejder i Los Angeles, Californien.

Brigade Gallery, Ken Taylor Reynaga I *Flowers That Bloom Twice*

Ken Taylor Reynaga (f. 1990, USA) tager udgangspunkt i de dagligdags intimiteter i menneskers liv. For ham er det netop i disse tilsyneladende private øjeblikke – som kun har betydning for dem, der oplever dem – at vi konfronterer de større modsætninger ved det at være menneske.

Født i det sydlige Californien, men opvokset i Bakersfield, voksede Taylor Reynaga op i et område, hvor nyttilkomne migranter lever side om side med mennesker, der enten af egen vilje eller af nødvendighed har slået sig ned i Californiens landbrugscentrum, Central Valley. I hans praksis fremstår regionen som en ny grænse – formet af fortællinger om genfødsel og transformation i samfundets udkant. Men løfterne om andre verdener ved marginen er altid ledsaget af vanskelige erfaringer. For Taylor Reynaga bliver dette særligt tydeligt, når han beskæftiger sig med, hvordan vi kæmper med vores fortid og vores identiteter.

Brigade er begejstret for at præsentere *Flowers That Bloom Twice*, en soloudstilling af Ken Taylor Reynaga. Gennem intime skildringer af hverdagslivet og landskaberne i Californiens Central Valley kaster Reynaga lys over en region, der er formet af arbejdere, som har krydset grænser for at dyrke jorden, og som har skabt et fællesskab, der hører til både i fortiden og i fremtiden.

Taylor Reynaga modtog sin BA i 2014 fra California State University. Hans værker har været vist i soloudstillinger hos Tatjana Pieters, Gent, Belgien; Simchowitz, Los Angeles; The Mistake Room, Guadalajara; The Newsstand Project, Los Angeles; og Capital Gallery, San Francisco. Derudover har han deltaget i gruppeudstillinger på Jac Forbes Gallery, Malibu; Fort Gansevoort, New York; The Pit, Los Angeles; Ever Gold Projects, San Francisco; Steve Turner, Los Angeles; og Penske Projects, Montecito.

Lidt mere om begge udstillinger:

Petra Cortright – *soft stone under heaven exceeded trial period*

Cortright arbejder i et felt, hvor det digitale og det analoge konstant spejler hinanden. Hendes metode starter i det virtuelle: fundne billeder, hentet i et uendeligt arkiv på nettet, bearbejdes i software som Photoshop, hvor hun tilføjer digitale penselstrøg, skaber lag og folder elementerne ind i hinanden. Men slutproduktet er ikke skærbilleder – det er værker, der materialiseres på lærred, aluminium eller glittet papir.

Der ligger en interessant spænding i, at noget så flygtigt og foranderligt som en digital fil bliver transformeret til et statisk, fysisk objekt, der hænger i et galleri. På den måde bliver hendes værker en slags "digital natur" – blomster, bjerge, havlandskaber – billeder der i traditionel forstand ofte forbindes med det evige og tidløse, men her er gennemsyret af internettets hurtige, uendelige billedstrøm.

Hun placerer sig i forlængelse af impressionisterne – især Monet – som også undersøgte lys, farve og naturens flygtige tilstande, men med datidens teknologi (olie på lærred). Hvor Monet malede åkander i haven i Giverny, maler Cortright "digitale åkander" fra sit billedarkiv på nettet. Hendes værker deler også en beslægtet sensibilitet med Gerhard Richters slørede fotomaleri eller Sigmar Polkes lagdelte, manipulerede billedunivers.

En anden tråd går til video- og netkunst fra 00'erne, hvor hun selv begyndte – men i modsætning til mange af sine kolleger i post-internet-kunstscenen insisterer Cortright på skønheden. Hvor meget post-internet-kunst kredsedde om kritik, ironi og konceptuel distance, insisterer hun på, at det æstetiske og smukke kan være nok i sig selv. Det gør hendes værker åbne, sanselige og meditative – og i *soft stone under heaven exceeded trial period* er denne søgen efter en rolig, næsten drømmende balance mellem digital manipulation og naturmotiver tydelig.

Matthias Hvass Borello om Net Art og Post-internet Art:

Den *Net Art*, der opstod i takt med internettets udbredelse fra 80'erne til 00'erne, var i høj grad en undersøgelse af teknologien, dens muligheder, begrænsninger og magt.

Post-internet Art er konsolideringen af internettet og dets gennemgribende indvirkning på vores eksistens. Vi har med post-internet kunsten ikke længere en distance til internettet, men er snarere kroppe, sind, bevægelser og tanker udfoldet på dets præmisser. Og det er dét Post-internet kunsten undersøger som det nok vigtigste felt i samtidskunsten i dag.

Læs mere her: <https://artmatter.dk/journal/post-internet-liv-kunst-koloniseret-internettet/>

Ken Taylor Reynaga – *Flowers That Bloom Twice*

Hvor Cortright arbejder med internettets billedstrømme, arbejder Reynaga med livets konkrete strømme – mennesker, migration, hverdagsøjeblikke. Hans værker har en dokumentarisk sensibilitet, men uden at blive rendyrket socialrealisme. Snarere er de intime skildringer af Californien's Central Valley, hvor migranter og arbejdere har skabt et samfund præget af både slid og håb.

Reynaga er født i det sydlige Californien, men opvokset i Bakersfield – et område, der historisk har været centrum for migrantarbejde og landbrug. Hans værker trækker derfor på en levend erfaring, der minder om Dorothea Langes fotografier af landarbejdere under Depressionen eller Diego Riveras vægmalerier, som heroiserede og synliggjorde arbejderklassen. Men hos Reynaga er tonen mere intim og følsom: han viser ikke kun arbejdet, men også de små, stille øjeblikke i menneskers liv.

Hans malerier giver stemme til dem, der ofte er marginaliserede i amerikansk kulturhistorie. Han kaster lys over, hvordan hverdagslivet i Central Valley formes af migrationens dobbelthed: et løfte om et bedre liv, men også en historie om udnyttelse, tab og hårdt arbejde. Titlen *Flowers That Bloom Twice* kan læses som en metafor for denne dobbelte erfaring – genfødsel, men også en sårbarhed i det, der vokser frem to gange, måske mod alle odds.

Kunsthistorisk kan Reynagas arbejde også ses i forlængelse af amerikanske kunstnere som Alice Neel eller Kerry James Marshall, der begge insisterede på at male liv og erfaringer, som ofte blev overset i den dominerende kunsthistorie. Hvor Neel skildrede hverdagsmenneskers psykologiske nærvær, skildrer Reynaga fællesskabets kollektive historie.

Samspil mellem de to udstillinger

Det mest interessante ved Brigade Gallerys dobbelte præsentation er, at Cortright og Reynaga nærmest står som hinandens kontraster – men netop derfor også beriger hinanden:

- **Cortright** arbejder med billedstrømme, digital æstetik og en næsten tidløs søgen efter skønhed i naturmotiver – hendes værker er abstrakte, sensoriske, globale i sit udgangspunkt.
- **Reynaga** arbejder med det konkrete, det stedbundne og det menneskelige – hans værker handler om identitet, migration og hverdagsliv i en specifik region.

Begge kredser dog om noget fundamentalt menneskeligt: hvordan vi skaber billeder af verden omkring os, og hvordan de billeder kan være både spejle og fortællinger. Hvor Cortright giver os naturen, set gennem internettets filter, giver Reynaga os mennesket, set gennem migrationens erfaring.

Økonomiske og sociale konsekvenser i Central Valley:

Migrant- og landbrugsarbejdere i Bakersfield og Central Valley oplever i øjeblikket:

- Udbredt **frygt for at arbejde** på grund af aggressive razziaer
- **Fravær fra arbejde**, der forårsager **uafhøstet afgrøde** og pres på fødevareforsyningen
- Øget **økonomisk usikkerhed**, både for arbejdere og hele samfundet
- Øget **aktivisme og organisering** i lokalsamfundene som reaktion på forstærket hårdt håndhævelse

En akademisk undersøgelse fra august 2025 estimerer, at ICE-aktiviteter i Oxnard har medført **20–40 % reduktion i landbrugsarbejdsstyrken**, tab på **3–7 mia. USD**, og **5–12 % højere fødevarepriser**.

Brigade Gallery er et internationalt samtidskunstgalleri beliggende på Vesterbrogade 75 i København. Galleriet præsenterer både etablerede og yngre kunstnere og fungerer som et levende rum for udstillinger, dialog og eksperimenter. Ud over galleriudstillinger deltager Brigade også i internationale kunstmesser og driver et residency-program i Havana, Cuba, som styrker dets globale profil.

Stedet er mere end et traditionelt galleri. Brigade rummer også en butik og en café, hvor besøgende kan fordybe sig i kunstabøger, magasiner, prints og editions, samtidig med at de nyder den afslappede atmosfære. Indretningen er præget af rå beton, egetræ og stål kombineret med vintage møbler og et langt fællesbord, der skaber en stemning som i et kombineret spisestue- og dagligrum. På den måde forenes kunst, design og socialt samvær i ét multifunktionelt rum.

Brigade Gallery er kendt for et dynamisk udstillingsprogram med solopræsentationer og gruppeudstillinger af kunstnere som Petra Cortright, Coline Marotta og Ken Taylor Reynaga. Stedet har på kort tid markeret sig som et vigtigt knudepunkt for samtidskunst i København.

Adresse: Vesterbrogade 75, 1620 København V

Åbningstider: onsdag–fredag kl. 11–17, lørdag kl. 11–15

Website: www.brigadegallery.com

Hannemann Galleri – erstattet af Galeria 18

Mette Hannemann (f. 1963) er en dansk billedkunstner og designer med en baggrund, der spænder over både billedkunst og tekstildesign. Hun er uddannet fra Danmarks Designskole (1984–1986) og fra Det Kongelige Danske Kunstakademi (1986–1993), hvor hun studerede under blandt andre Freddie A. Lerche, Hein Heinsen og Mogens Møller.

Hannemanns kunstneriske praksis kredser især om naturen, ofte med blomster som gennemgående motiv. Kornblomster, valmuer og andre markblomster optræder i hendes værker, hvor de både henviser til livets skønhed og til forgængelighed i traditionen fra vanitas-maleriet. Hun bevæger sig frit mellem naturalistiske og abstrakte udtryk og arbejder med en blanding af præcision og tilfældighed, hvor materialernes muligheder får lov at præge det endelige værk. Inspirationen henter hun blandt andet hos kunstnere som Gustav Klimt, Edward Hopper og Pierre Bonnard, hvis arbejde med lys, farve og stemning har været vigtige pejlemærker.

På Værnedamsvej kan man opleve hendes univers, hvor det sanselige møder det præcise, og hvor både materialer og stemninger flettes sammen i et personligt formsprog.

Det grafiske værk, vi møder her, er et eksempel på hendes poetiske billedsprog. En skikkelse synes fanget i en opløsning, hvor vandfarvens blå strømme trækker kroppen ned i et drømmende, næsten urovækkende univers. Det er sårbart og samtidig kraftfuldt – en påmindelse om de usynlige kræfter, der former os.

Hendes værkproduktion spænder bredt – fra malerier og gouacher til litografier, keramik, porcelæn og mobile installationer. Hun har gennem tiden skabt grafiske arbejder som årstryk og litografiserier, der har været med til at cementere hendes plads på den danske kunstscene.

På bordet finder vi porcelænet, hvor blå og grønne penselstrøg folder sig ud som blomster og fuglefljer i bevægelse. Her er sanselighed og elegance sat i spil med klassisk håndværk. Det er porcelæn, man både kan dække smukt op med til hverdag og opleve som små kunstværker i sig selv. Royal Copenhagen har i flere omgange samarbejdet med Hannemann – blandt andet i det velkendte design *Mega Rose*, hvor hendes sans for ornamentik og klassiske motiver smelter sammen med en moderne æstetik.

Hannemann har udstillet både nationalt og internationalt, blandt andet på Charlottenborgs Forårs- og Efterårsudstillinger, Kunstverein Coburg i Tyskland og Silvia White Gallery i New York. Hendes værker indgår i både private og offentlige samlinger, og hun har gennem årene markeret sig som en kunstner, der arbejder i spændingsfeltet mellem skønhed, forgængelighed og fornyelse.

Det er netop spændingsfeltet mellem kunst og brugskunst, mellem personlig fortælling og fælles kulturarv, der gør hendes værker så interessante. På Værnedamsvej bliver det tydeligt, at Hannemann ikke blot skaber billeder og former – hun skaber stemninger, der bliver hængende længe efter mødet.

I dag driver hun sit eget Hannemann Galleri på Frederiksberg i København, som fungerer både som udstillingsrum og atelier. Her præsenterer hun løbende sine seneste værker og inviterer publikum ind i et univers, hvor natur, historie og æstetik mødes i nye fortolkninger.

Værnedamsvej 11, 1819 Frederiksberg C.

Åbningstider: Torsdag+fredag: 11–17:30 Lørdag: 11–14 og ellers efter aftale.

Galeria 18

Velkommen til GALERIA 18 – et portugisisk og sydeuropæisk inspireret galleri i hjertet af København på Værnedamsvej 18. Her finder du en rolig og afslappet atmosfære, langt fra byens travlhed. I vores galleri kan du komme for at slappe af, koble af og udforske kunst i dit eget tempo.

Galleriet udstiller samtidskunst af upcoming og etablerede kunstnere, der er udvalgt af Karen Dulong. Vores mål er at bringe galleriet til live ved at invitere kunstnere til at afholde workshops og kurser. Ejeren og kunstneren Karen Dulong bruger også galleriet som atelier, hvilket skaber en autentisk og inspirerende atmosfære.

Vi stræber efter at skabe et fællesskab af kreative sjæle og ligesindede individer. Hos GALERIA 18 byder vi alle velkommen, der ønsker at udtrykke deres kreativitet og finde ro i sindet gennem kunst. Vi tilbyder en række kurser og workshops, hvor du kan lære nye teknikker og fordybe dig i kreative projekter.

Bliv en del af vores kreative fællesskab, hvor vi hjælper og inspirerer hinanden. GALERIA 18 er ikke bare et galleri – det er et sted, hvor du kan finde fred, inspiration og kreativt udtryk.

Galleri Bo Bjerggaard. Sankt Knuds Vej 23C - 1903 Frederiksberg

Ivan Andersen: How to get there from here - 27 sep 2025

Hos Galleri Bo Bjerggaard viser Ivan Andersen med *How to Get There from Here* endnu engang, hvorfor han er en af de mest konsekvent udforskende malere i sin generation. Udstillingen samler en række nye værker, der alle undersøger maleriet som både billede, objekt og rumlig struktur. Andersen arbejder på krydsfiner- og MDF-plader, hvor malingens lag blandes med papir, tekstil og spor af kollage – et materialeunivers, der giver billederne en taktil tyngde og en næsten arkæologisk fornemmelse af noget, der er afdækket eller blotlagt.

Maleriet som åbning

I værket *Future Plans* (2025) møder man en struktur, der minder om en port eller et gardin, men som samtidig opløses i farvens stofflighed. Grønne og gule toner flyder sammen og afslører underliggende lag af violette og grå flader. Maleriet synes at stå midt imellem noget bygget og noget naturgroet, og det er netop i dette spændingsfelt – mellem arkitektur og landskab, konstruktion og erosion – at Andersen finder sin særlige stemme.

Perpetual Doubt (efter Casper David Friedrich) (2025) peger direkte tilbage på kunsthistorien. Med Friedrichs ikoniske ruiner som motiv genopstår romantikkens blik for naturen som både ruinøs og åbenbarende. Men hos Andersen er motivet filtret gennem en ru, nærmest groet over flade, hvor penselstrøgene får en vegetativ karakter. Figuren i nederste højre hjørne synes næsten opløst i omgivelserne, som en påmindelse om menneskets skrøbelige tilstedeværelse i landskabet.

Landskabets brudstykker

I *How to get to there from here* (2025) arbejder Andersen med en nærmest kortagtig struktur. Et brunt, flodlignende forløb skærer sig gennem billedets hvide og grå lag, som om vi kigger ned på et landskab set ovenfra. Samtidig bliver billedet til en rejsebeskrivelse uden klart start- eller slutpunkt – et kort, der ikke leder nogen vegne hen, men blot peger på maleriets egen evne til at være sted.

All About (2025) og det store landskab med vandfald viser den anden side af Andersens praksis: de monumentale naturstykker. Her trækker han på traditionen for romantisk landskabsmaleri, men bryder billedrummet op i lapper og brudte flader. Vandfaldet bliver til hvide striber, klipperne til malede kollager, og den blå træagtige form i *All About* står som en slags billedlig interferens, der både er figur og abstraktion.

Et maleri i opløsning – og i fornyelse

Når man bevæger sig gennem udstillingen, oplever man, hvordan værkerne hele tiden skifter karakter: fra det figurative til det abstrakte, fra det arkitektoniske til det organiske. Det er denne åbenhed, der giver Andersens værker deres særlige styrke. De viser, at maleriet ikke behøver at være fastlåst i et billede, men kan være et rum i forhandling, et sted hvor lag, materialer og historiske referencer samles og opløses igen. Som Jesper Christiansen har sagt om ham: Ivan Andersen tænker i farver og med farver. Og det mærkes tydeligt her. Fra de blide pasteller til de dybe grønne og rustbrune toner fungerer farven som selve det stof, hvori både tvivl, drømme og planer bliver synlige.

How to Get There from Here er en udstilling, der både er monumental og stille undersøgende. Den fastholder et blik på maleriet som noget skrøbeligt og ustabilt, men samtidig levende og uafsluttet. Hos Ivan Andersen er maleriet aldrig færdigt – det er et sted, man træder ind i, og hvor farverne fortsætter med at tale, længe efter man har forladt gallerirummet.

Information - Kunstnerens poesibog: Interview med Ivan Andersen 2008:

Hvad er din største styrke?

Hvis mine malerier er upræcise, har jeg stor tålmodighed og vedholdenhed - jeg bliver ved, indtil det er rigtigt. Og så er jeg også god til at veksle mellem at være rationel og impulsiv når jeg arbejder. Det vil sige, at selvom jeg arbejder organiseret, så kan jeg stadig give efter for improvisationer, hvis en idé pludselig opstår.

Din største fejl? Min svaghed handler også om min vedholdenhed. Dét at jeg bliver ved, til jeg synes det bliver rigtigt betyder, at jeg for eksempel kan bruge lang tid på at arbejde med et lag maling, som slet ikke kommer til at blive set når maleriet er færdigt. Jeg investerer en masse tid i en lille ting, og så det kan blive svært at male den over til sidst, selvom det måske er nødvendigt.

Hvordan arbejder du bedst?

I mørke med hawaii-skorte... Nej, jeg arbejder bedst under pres, ellers har jeg en tendens til at udskyde beslutninger i forhold til ting jeg er usikker på. I forbindelse med min soloudstilling på Bo Bjerggaard har jeg de sidste 14 dage arbejdet 15 timer om dagen. Jeg kommer ind i arbejdsprocessen på en anden måde og der kan opstå nogle idéer, som ellers ikke nødvendigvis ville være opstået.

Hvem er din vigtigste samarbejdspartner?

Galleri Bo Bjerggaard. Og så er der kunstnergruppen [Paint Over](#) ([Ivan Andersen](#), [Troels Aagaard](#), Lars Christensen, Jonas Hvid Søndergaard). Vi snakker meget sammen og giver hinanden feedback på de ting vi arbejder med.

Hvad er din største kunstneriske inspirationskilde? Jeg bliver nok ret inspireret af den kunst, der bliver lavet lokalt, men jeg prøver da også at orientere mig i forhold til hvad der sker andre steder i verden. Konkret bliver jeg meget inspireret af dagligdagen. For eksempel når jeg cykler hjem fra atelieret med billederne af mine malerier på nethinden. Her blander de indre billeder sig med de billeder jeg ser, når jeg cykler gennem byen. Det er en stor inspiration. Der er også 3d arkitektmodeller på nettet af huse, som endnu ikke er bygget færdige. Der står måske en glad person foran huset. Det er animeret så det ser næsten rigtigt ud, men det mangler lige en lille smule for at være virkeligt. Denne uvirkelighed, fremmedgjorthed kan jeg godt lide at arbejde med. Det er lidt det samme med Science fiction. Jeg kan godt lide at lege med ideerne om hvor vi er i tid og rum og rykke ved de gængse forestillinger.

Hvilket udstillingssted er dit foretrukne? Jeg går egentlig mere op i kunsten der hænger på udstillingsstederne, end i stederne selv. Det er måske lidt konservativt, men Guggenheimmuseet i New York og Tate Modern fascinerer mig. Det er nogle meget smukke, monumentale bygninger.

Hvilken nulevende, dansk kunstner sætter du mest pris på? Det kan godt være det bliver lidt nepotistisk og jeg glemmer sikkert nogen. [Torben Ribe](#) er en ven, men jeg kan også godt lide hans ting. Han har humor og selvironi og respektløshed over for hvad man kan og ikke kan. Det samme med Pind og Ferdinand Krag. De laver nogle skæve ting, der giver stof til eftertanke. Igen synes jeg, at jeg kan spore denne her science fiction-idé bag tingene. Men det handler nok også om, at jeg tit kan genkende mig selv i nogle af de ting jeg synes er spændende.

Hvad savner du på den danske kunstscene? Det ved jeg ikke helt - jeg har ikke lyst til at være dommer. Men måske kan der være en tendens til at orientere sig meget lokalt - en tendens jeg nok selv er en del af. Danske kunstnere kigger meget på sig selv og hinanden, måske glemmer vi at kigge lidt udad.

Hvad værdsætter du på den danske kunstscene? At alle kender hinanden, det er måske lidt indspist, men det betyder, at det er let at komme til at lave projekter med hinanden, og at der ikke er så meget hierarkisering - efter min opfattelse.

Hvad er den største bedrift i din karriere? Det var da jeg vandt VM i kunst i 2002, ha ha. Ej, det var da jeg kom ind på kunstakademiet i fjerde forsøg. Det er svært at samle sig selv op igen efter at være blevet afvist,

især tredje gang var hård. Fjerde gang arbejdede jeg meget målrettet i 8 måneder – det betød selvfølgelig, at jeg blev mere præcis i det jeg lavede. Dét år var jeg 31, og jeg havde på fornemmelsen at det var sidste chance, fordi jeg vidste at nogen i optagelseskomitéen mente, at de optagede ikke måtte være alt for gamle. Lige nu er en af mine største bedrifter også min soloudstilling på Bo Bjerggaard, men det er måske også fordi jeg har arbejdet så hårdt med den de sidste tre måneder.

Hvad var dit første kunstværk? Jeg har tegnet i meget lang tid. Øvet mig i at tegne så det lignede, for eksempel på Glyptoteket, hvor man kan tegne efter skulpturerne. Men der skete noget med mit arbejde, da jeg var på en daghøjskole i 1995. Det var en koncentreret proces og i slutningen blev mit arbejde mere personligt. Det gik mere ud på det personlige end på at det lignede. Måske var det her der opstod noget, som kan kaldes kunst. Det ved jeg ikke om man kan sige.

Hvad er din største kunstoplevelse? Det er Thomas Hirschhorns Bataille monument på [Documenta 11](#). Den dag vi så Hirschhorns kunstværk var virkelig a day to remember. Vi var en god flok mennesker. Tyrkiet spillede mod Senegal i VM. Der boede mange tyrkere i boligbyggeriet, hvor Hirschhorns installation også lå. Solen skinnede, og en familie tog deres fjernsyn med ud på græsplænen. Tyrkerne vandt, og så kørte de rundt og rundt i deres biler på en allé der lå ved siden af. Og så er der dette års Venedig Biennale, hvor kunstneren Kara Walker var ret tryllebindende.

Om Galleri Bo Bjerggaard

Galleri Bo Bjerggaard har siden 1999 præsenteret førende international samtidskunst i Danmark. Efter en periode i Det Hvide Kødby flyttede galleriet i 2025 til nye lokaler på Sankt Knuds Vej 23C på Frederiksberg. Galleriet repræsenterer en række markante kunstnere som Per Kirkeby, Tal R, Georg Baselitz, samt Ivan Andersen. Fokus er primært på maleri, men også skulptur, video, foto og installationer indgår i programmet.